

for Lønningerne og for Dyrkingen fra disses lavere til de højere Grader for samme Embedsstillings, ogsaa affect fra Spørgsmaalene om de enkelte Ansættelses Bæselighed og fra den Mangel paa Conseqvents og paa Fasthed og Klarhed, der kunde være ved dem, have ved de indtraadte Forandringer for en stor Deel tabt deres Anvendelighed tilligemed de Forudsætninger, hvorpaa de vare byggede. Det maatte fremdeles vistnok ansees for ønskelig, ikke blot med Hensyn til Afhjælpelsen af enkelte øieblikkelige Misforhold eller Ulemper, men i det Hele baade med Hensyn til Embedsmændenes Krav paa en vis Sikkerhed i deres Udgifter og til Leiheden for Regjeringen i at kunne vinde gode Arbejdskræfter for Forretningerne og disponere over dem efter disses Tary, og endelig til Forhandlingerne om de hidhørende Affnit i den aarlige Finantslov, om en Regulering af Lønningsvilkårene for Ministeriernes Embedspersonale allerede nu kunde vedtages, og Udvalget hder altsaa gjerne den Befrævelse, hvoraf Lovforslaget fra Regjeringens Side er fremgaaet, sin Anerkjendelse; men det maa ikkedestomindre eenstemmigen være af den Mening, at Forslaget ikke er bygget, og maaktee efter Forholdene for Dieblirket ikke ret vel har kunnet bygges paa det nødvendige Grundlag af glennemgribende Forarbejder og sikre Forudsætninger, og at det derfor efterlader saadanne Mangler og Huller, og, for at omgaae dem, er kommet ind paa en saadan Retning, at det ikke egnert sig til at afhjælpe den Trang til Bestemmelser, som har fremkaldt det, og at det derfor ikke bør fremmes til at blive Lov, da det ikke ved saadanne Forandringer i det Enkelte, der alene kunde blive Resultatet selv af den omhyggeligste Behandling i Udvalget og Thinget, kan bringes i den Stikfelse og stilles paa det Grundlag, som det burde.

I 1841 blev, som bekjendt, fastsat et Normalreglement for Udgifterne ved hele Stats-tjenesten, der altsaa ogsaa omfattede Lønningsreglementer for de ved de kongelige Collegier ansatte Embedsmænd og Betjente. Ligesom der ikke samtidigen frembragtes nogen større Overensstemmelse i de i visse Punkter temmelig afvigende Classificationer og Betegnelser

af Embedsmændene under de forskjellige Collegier, saaledes synes Normalreglementets Bestemmelser, hvad Regjeringscollegierne angaaer, heller ikke byggede paa en for alle Collegier i Fællesskab gjennemført Dyrvelvelse af de enkelte Stillingers Betydning og Krav eller paa en paa samme Maade foretagen Fordeling af de for hver Klasse af Embedsmænd fastsatte højere og lavere Gager efter det Antal af Embedsmænd af hver Klasse, som paa hvert Sted ansaaes nødvendigt; det paa ethvert Sted forud Bestaaende synes at have hadt en betydelig Indflydelse. I de næstfølgende Aar stete ved kongelige Resolutioner adskillige Forandringer af varig (ikke personlig og forbigaaende) Character i de i 1841 fastsatte Bestemmelser, deels med Hensyn til hele Classer af Embedsmænd i Collegierne (s. Ex. med Hensyn til Fuldmægtigene ved Resolution af 2den December 1846), deels med Hensyn til enkelte Posters Antal og Lønning under enkelte Collegier, uden at dog nogen Forandring foretoges i de paa Normalreglementet opførte Beløb. En særdeles betydelig Forandring stete ved kongeligt Rescript af 11te Decbr. og Resolution af 20de Decbr. 1847 (Indholdet angivet i det trykte Budget for 1848 Side 61 og 62), ved hvilke der bevilgedes Gagetillæg for samtlige større Classer af Embedsmænd under Collegierne indtil visse nye Maxima (2000 Rbd. for Contoirchefer, 1000 for Fuldmægtige, 1200 for Underbogholdere, 500 for Cancellister og Copister). Naturligvis forhoiedes ved disse hver Klasse givne Tillæg ogsaa de reglementerede Gageminima; de yngste Contoirchefer kom saaledes paa 1600 Rbd., med Undtagelse af een, uventvøl fun midlertidigen befastiget i Rentekammeret og af Chefen for Brandforstæringscontoiret under Cancelliet, hvis Gage imidlertid ikke afholdtes af Statskassen, samt Contoirchefen under Statssecretariatet for Naadesager, der ikke betragtedes som kongeligt Collegium, saa at han endog blev paa 1200 Rbd.; de yngste Fuldmægtige kom paa 800 Rbd., de yngste Cancellister eller Copister paa 400 Rbd. Men skjøndt disse saaledes bevilgede Tillæg, der uden videre Regulering lagdes til hvad der paa ethvert Sted for var opført, aabenbart ikke havde en blot personlig eller